

גבריאל גרסייה מרקס - נולד ב-1928 בקולומביה. העובדה שגדל בשנותיו הראשונות אצל סבו וסבתו השפיעה רבות על יצירתו. יצירתו הגדולה "מאה שנים של בדידות" הקנתה לו פרסום עולמי. בשנת 1982 זכה בפרס נובל לספרות. ביצירותיו הוא פורץ את גבולות המציאות ומייצר מציאות חדשה. בסיפוריו כולט עצב האדם על בדידותו, אהבותיו ומצוקותיו.

אדון זקן מאוד עם כנפיים עצומות / גבריאל גרסייה מרקס

מספרדית: רנה ליטוין

ביום השלישי לגשם הם כבר הרגו כל כך הרבה סרטנים בבית, עד שפלאיו נאלץ לחצות את החצר המוצפת שלו כדי להשליך אותם לים, כי לרך הנולד היה חום כל הלילה, וסבורים היו שזה בגלל הסירחון. מאז יום שלישי העולם נתעטף עצבות. השמים והים היו לפיסה אחת של אפר, וחולות החוף, אשר זהרו במאוס כמו אבקה של אור, הפכו לנזיד של בוך ורכיכות רקובות. האור נקלש כל-כך בצהריים, שבדרכו הביתה לאחר השלכת הסרטנים, היה על פלאיו לאמץ את עיניו לראות, מהו שמתנועע וגונח בשיפולי החצר. הוא נאלץ להתקרב מאוד על מנת לגלות, כי זה איש זקן מוטל אפיים ארצה בתוך הבוך, ולמרות מאמציו הגדולים אינו יכול לקום על רגליו, מכובד כנפיו הענקיות.

מבוהל מן הסיט הזה, רץ פלאיו לחפש את אליסנדה, אשתו, שעסקה בהנחת רטיות לתינוק החולה, והביא אותה אל שיפולי החצר. שניהם עקבו בתדהמה משותקת אחר הגוף שהופל. הוא היה לבוש כסמרטוט. נותרו לו רק כמה חוטי שיער דהויים בגולגלתו הקירחת ושיניים בודדות בפיו, ומצבו העלוב – מצב של סכא טבול – נטל ממנו כל שריד של יפעה. כנפיו, כנפי פרס גדול, מטונפות ומרוטות למחצה, נתקעו בבוץ לעולמי-עולמים. פלאיו ואליסנדה בחנו אותו זמן רב כל-כך ובתשומת לב שכזו, עד שבמהרה התגברו על התדהמה, ולבסוף נראָה להם מוכר. לפיכך העזו לפנות אליו בדברים, והוא ענה להם בניב בלתי מובן, אולם בקול חזק של יורד ים. וכך אירע שפסחו על עניין הכנפיים, והסיקו ברוב היגיון, שאינו אלא ניצול בודד מאיזו ספינה זרה שנטרפה בסערה. בכל זאת קראו לאחת השכנות, שהייתה בקיאה בכל ענייני החיים והמוות, לראותו, וזו – די היה לה במבט אחד כדי להעמידם על טעותם.

"זה מלאך", אמרה להם. "אין ספק שבא לקחת את הילד, אבל המסכן זקן כל-כך,

שהגשם הפיל אותו."